

faa at vide, hvordan vi stod i det. Saa yidt jeg ved, agter Landhusholdningsselskabet at tage Spørgsmaalet op til Undersøgelse i en Kommission. (*Reventlow*: Nej, det tror jeg ikke). Det er blevet mig sagt, jeg tør ikke paastaa det. Men jeg tror i alt Fald, det var heldigt, om Regeringen var medvirkende ved en saadan Undersøgelse, for at man kunde have en Garanti for, at det var et saa alsidigt og korrekt Billede som muligt, den gav.

Dobbelt nødvendigt synes det mig at komme til Bunds i disse Spørgsmaal, da vi nu maa være paa det rene med, at det danske Smørs Stilling paa det engelske Marked langt fra er sikker i Fremtiden. Farerne true dels fra det oversøiske og fra det sibiriske Smør, hvis Konkurrence Aar for Aar bliver stærkere, dels fra Irland, hvis Mejeridrift er i mægtig Opgang, dels ogsaa fra de protektionistiske Tendenser i selve den engelske Befolkning. Maaske have vi ogsaa i nogen Grad selv Ansvaret. De Former, hvorunder Forhandlingen af dansk Smør foregaar, ere jo meget lidt populære blandt de engelske Grossister og Detaillister. At dette ikke er nogen Spøgelserfrygt, men at der er Grund til med megen Alvort at betragte Udviklingen paa det engelske Marked, faar man tydeligt Indtryk af ved at læse de sidste Indberetninger fra vore Konsuler i England, Indberetningerne for 1909. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier af Indberetningen fra Hull. Der hedder det om Smørret fra de oversøiske Kolonier, at naar det fremkommer paa Markedet, „er det en alvorlig Konkurrent til det danske, idet det sælges billigere, undertiden 1 à 1½ d pr. lb under det danske“. Og Konsulatet i Manchester meddeler: „Det er værd at bemærke, at svensk Smør allerede mange Steder nu foretrækkes for dansk, selv til samme Pris, og her paa Markedet vinder større Indpas paa det danske Bekostning“. Og videre hedder det: „Kolonierne (Ny Zealand, Victoria, Ny Syd Wales) have i nærværende Sæson sendt meget større Kvanta. Kvaliteten af disse oversøiske Landes Smør er undergaaet saa stor Forandring til det bedre, at de bedste Mærker endog konkurrere med skandinavisk til omtrent samme Pris“. Og Generalkonsulatet i Leith skriver under den betegnende Overskrift: „Dansk Smørs Stilling truet“ om det irske Smør, at det er „gaaet saa stærkt frem i Kvalitet, at det er begyndt at fortrænge det danske Smør i mange Egne af Vestsotland, og i Løbet af Sommeren indtog det i nogle af de vestlige Byer næsten

hele det Marked, der tidligere holdtes af det danske Smør. . . . Der er vel ikke nogen Tvivl om, at alle Grossister ville gøre, hvad de kunne for at opmuntre til Forbrug af irsk Smør fremfor dansk. Foruden irsk Smør vinder saavel australsk som sibirisk Smør frem paa de Markeder, der tidligere alene beherskedes af det danske Smør“.

Jeg skal ikke trætte med yderligere Citater, men blot henvise til et andet Træk, som synes at kunne give Stof til Eftertanke, det er, at Kvantiteten af det udførte danske Smør synes at befinde sig i Stagnation eller Tilbagegang. Fra 1908—09 var den fuldstændig konstant, den steg kun med godt ½ Million Pund, men i de 3 første Kvartaler af indeværende Aar er den aftagen med omtrent 6 Millioner Pund. Der er ogsaa et andet Forhold, der gør sig gældende. Det er de Klager, der fra engelsk Side ere rejste mod Kvaliteten af det danske Smør, netop i den sidste Tid. Jeg tror, at vi vistnok maa regne med, at vor vigtigste Landbrugsindustri og dermed hele vort Landbrug, hele vor Nationalhusholdning ikke staaar saa sikkert, som de fleste af os ere tilbøjelige til at tro, og at der kan komme en Krise, der kan ødelægge store Værdier og bringe vor Nationalformue og vor Nationalindtægt i alvorlig Fare. Først og fremmest vil det blive de smaa Landmænd, de mindre Gaardmænd, og navnlig Husmændene, som det vil komme til at gaa ud over, ligesom det for 25—30 Aar siden var de store Landmænd, der bleve ramte af den daværende Krise. Det kan nemt blive en haard Tid, som den danske Husmandsstand kommer til at gennemgaa, men indirekte ville vi alle blive dragne med, hele Samfundet og ikke mindst den Statshusholdning, som hviler paa den danske Nationalhusholdning og ikke mindst paa Landbruget.

Og ser man paa denne Mulighed, der desværre ikke har saa ringe Sandsynlighed for sig, i Forbindelse med Underskuddet paa Statsregnskabet og Budgettet, i Forbindelse med den rivende Vækst af Statsgælden, i Forbindelse med Virkningen af det slette militaristiske og klasseegoistiske Styre, forekommer det mig unægtelig, at Situationen er saa mørk, at den berettiger til at bruge stærke Udtryk. Regeringspartiet gør ikke Ret i at male saa lyst, som det gør ved stadig at forsikre, at der ingen Grund er til Ængstelse, det skal altsammen med Guds Hjælp nok klare sig. Hvad vi fra socialdemokratisk Side kræve, er at faa fuld Klarhed over den økonomiske Situation, ikke blot, hvor det gælder Statshusholdningen, men ligesaa